

náře recenzí, zde je: *Přijde paní na obecní úřad, že by ráda zaplatila poplatek ze psa. Úřednice se jí ptá: Jméno? Paní odpoví: Alík.*

JUDr. Stanislav Kadečka, Ph.D., který působí jako vysokoškolský pedagog na Masarykově univerzitě v Brně (a to na Právnické a Ekonomicko-správní fakultě), mj. nositel ceny rektora MU za rok 2004, je v odborných kruzích znám především svou monografií *Právo obcí a krajů v ČR* (C. H. Beck, 2003) a jako spoluautor několika skript z oblasti správního práva, vydaných na naší univerzitě.

Nyní předkládá čtenáři publikaci, ve které se důkladným způsobem věnuje zejména problematice místních poplatků. Mám za to, že v záplavě nejrůznějších, tu více tu méně kvalitou oplývajících právnických publikací je třeba upozornit na kvalitní vydavatelský počín. Za zmínku stojí i to více, že má výrazný přesah mimo právníckou branži a může být vítaným pomocníkem i pro neprávníckou veřejnost, a to především pro ekonomy působící v územní samosprávě. Netřeba připomínat, že místní poplatky – de facto jediný projev autentické daňové pravomoci místní samosprávy – tvoří společensky vysoce citlivou složku příjmů obecních rozpočtů.

Kadečkova publikace je rozdělena do pěti základních částí, které jsou dále rozčleněny na další subkapitoly, což napomáhá větší přehlednosti zmíněné publikace. Část prvou tvoří vlastní text zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích. Vzhledem ke skutečnosti, že zmíněný právní předpis byl od přijetí (prosinec 1990) již devětkrát novelizován, je aktuální a kompletní text zmíněného předpisu vítaným pomocníkem pro veřejnosprávní praxi. Část druhá – tvořící gros celé publikace – je vlastní komentář k zákonu o místních poplatcích. Jde o komentář velice podrobný a logicky konzistentní. Brněnský právní teoretik tu na 142 tiskových stranách pečlivě analyzuje každý paragraf zákona a uvádí jej do relevantních souvislostí. Zaujme např. výkladem o poplatcích ze psů, o místních poplatcích za užívání veřejného prostranství či analýzou poplatků z vyherních hracích přístrojů. S. Kadečka nestaví svůj komentář takřkajíc na vodě ale hojně pracuje s vydanou judika-

turou, a to především s judikaturou Ústavního soudu ČR. Své postřehy autor obohacuje informacemi čerpanými ze zahraničních právních úprav (oživujícím dojmem na recenzenta působí zejména odkazy na právní úpravy z pobaltských zemí, které jsou stejně jako ČR v postavení nových členů EU).

Část třetí tvoří seznam nálezů Ústavního soudu ČR ve věcech místních poplatků, část čtvrtou pak znění souvisejících právních předpisů (např. zákon o správě daní a poplatků či z. o obcích). Závěrečnou pátou část věnoval autor vzorům v této oblasti, např. vzor obecně závazné vyhlášky obce – místní poplatek ze vstupného (celkem 8 různých vzorů). Kniha obsahuje samozřejmě i věcný rejstřík napomáhající rychlému vyhledávání v publikaci.

Kniha lze s klidným svědomím doporučit všem právníkům obecních (městských) a krajských úřadů, ale i neprávnícké veřejnosti, která má zájem o hlubší poznatky týkající se problematiky místních poplatků, nota bene některý z místních poplatků je povinen platit skoro každý z nás. Zejména neprávníckou veřejnost jistě potěší fakt, že kniha je psána srozumitelným a čtivým jazykem. Protože jsme v „akademickém“ periodiku, publikaci tímto vřele doporučuji nejen studentům naší brněnské právnické fakulty, ale všem posluchačům MU věnujícím se otázkám veřejné správy.

P. KOLMAN

* Praha, C. H. Beck, 2005, 427 stran.

Dějiny české hudební terminologie autorů Miloše Štědroně a Dušana Šlosara*

Teoretická práce významné autorské dvojice, muzikologa prof. PhDr. Miloše Štědroně, CSc., a lingvisty prof. PhDr. Dušana Šlosara, CSc., je určena všem zájemcům o muzikologii a lingvistiku, disciplíny, jež nacházejí mezioborové propojení explicitně v hudební lexikografii.

Práci, jež je koncipována jako kapitoly z historie české hudební terminologie, předcházela dlouhodobý zájem o studium této problematiky u obou autorů a základní, jimi proklamovaná Eggebrechtova teze, vyvozená ze zkušenosti z četných terminologických diskusí, tj. že „jedinou konkrétní definicí termínů jsou vlastně jeho dějiny“, jinými slovy, že každý termín je významově zatížen svou historií.

Česká hudební terminologie se svými typickými jevy je sledována v rozmezí 14. až 19. století, nastíněny jsou i zásadnější změny ve 20. století.

Již v předmluvě autoři prozrazují etymologické kořeny a vlivy termínů v jednotlivých vývojových etapách – v evropské hudební terminologii má v počátcích dominantní postavení zcela logicky latina, od 16. století se konkurenčními jazyky stávají italština a francouzština, ve 20. století vlivem internacionalizace pro oblast jazzu, rocku a nonartifciální hudby angličtina.

Autoři svou práci počínají odkazem praslovanského dědictví, kdy byly hudební pojmy často vytvářeny zvukomalebnou transformací, respektive měly onomatopoický základ, který byl dalším hláskovým vývojem mnohdy zastřen. Nastíhují zde situaci kolem 10. století, kdy se čeština začala postupně vydělovat z praslovanského kontinua. Po tomto úvodním nástinu autoři mapují raný staročeský stav od 13. století, doby prvních českých literárních i neliterárních písemných památek, kde byla kulturním jazykem latina a úsilím vznikající spisovné češtiny bylo vyrovnat se s tímto jazykem výrazově. Doložené texty zde autoři čerpají především z Gebauerova Slovníku staročeského a z jeho pokračování Staročeského slovníku, například z Jungmannova slovníku – jde zejména o lexikony žaltářů (Wittenberského, Klementinského, Kapitulního).

Názvy dalších oddílů jsou uváděny podle významných osobností nebo vývojových stadií jednotlivých období chronologicky řazených (Klaret, Patnácté století, Humanistická epocha, Komenský a Michna, Kašpar Vusín, Podíl Jakuba Jana Ryby na vytváření novočeské terminologie a cesta Josefa Antonína Seydla, Jan Nepomuk Škroup, Dvacáté století).

Od kapitoly věnované českému lexikografu mistru Bartoloměji z Chlumce, alias Klaretu, uplatňují autoři při výčtech abecedně řazených termínů dělení na konkrétní a abstraktní, popřípadě na onomatopoeia, neboť uvedené kategorie vykazují jistá vývojová specifika. Velmi zajímavé se mimo jiné jeví srovnání terminologie současníků Komenského a Michny. V kapitole pojednávající o situaci 20. století se autoři zcela logicky zaměřují především na terminologické inovace Leoše Janáčka, jehož osobitě hudební pojmosloví by mohlo vydat na samostatnou práci, dále na Aloise Hábu, ale též Ctirada Kohoutka, Eduarda Herzoga aj.

Na mnoha místech jsou v textu citovány typické či kontextové příklady, které vhodným způsobem ilustrují situace, o nichž se autoři zmiňují.

Samozřejmostí je v závěru práce připojený terminologický rejstřík, jenž obsahuje přibližně 2250 slov a slovních spojení.

Odkazy na prameny a použitou literaturu jsou uváděny jednak na konci každého oddílu, jednak v závěrečném seznamu literatury.

Dějiny české hudební terminologie jsou obsažným, fundovaným dílem, které náleží k významnějším mezioborovým počínům, neboť integrovaným způsobem využívají speciálních poznatků hudební a jazykovědné historiografie, lexikologie a muzikologie.

M. SEDLÁČEK.

* Brno, MU 2004 (Spisy Filozofické fakulty č. 356), 122 s.

Pospíšil, I. – Moser M.: Comparative Cultural Studies In Central Europe*

Komparatistické studie získávají v současném globalizovaném světě stále důležitější roli. Téma vývoje multikulturalismu, viděné pohledem lingvistů, se pak logicky stává jedním z opěrných pilířů výzkumu daného fenoménu. V tomto kontextu tvoří také nový sborník *Comparative Cultural Studies in Central Europe*, vydaný jako další z vý-